

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **J. H.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Holešínským
sídlem Korunní 1302/88, 101 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2024, č. j. KUUK/021225/2023/DS/Lin,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2024, č. j. KUUK/021225/2023/DS/Lin, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice (dále jen „magistrát“) ze dne 19. 10. 2023, sp. zn. MgMT-SČ 035482/PŘ/1344/2023/Sch (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“) a v souladu s § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) ve výši 1 000 Kč.

2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 11. 3. 2023 ve 12:36 hodin, na 61. km dálnice č. D8 ve směru jízdy na Prahu (GPS souřadnice 50°35'32.502" N, 013°58'29.411" E) jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW, modelu M3, registrační značky X, jel nedovolenou rychlostí mimo obec, kde je zákonem dovolená nejvyšší rychlost jízdy 130 km/h, přičemž žalobci byla naměřena rychlost 211 km/h. Při zohlednění možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 %, byla žalobci jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 204 km/h. Při řízení motorového vozidla tedy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 74 km/h.
3. *In eventum* žalobce navrhl, aby soud snížil uložený správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců, a to na zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, vyjma vozidel třídy AM, na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení věci, neboť žalovaný chybně a nedůvodně dovedl zavinění žalobce ve formě vědomé nedbalosti. Pro uvedený závěr neměl žalovaný žádné podklady či důvody. Žalobce zdůraznil, že v době měření rychlosti předjížděl pomalejší vozidla nacházející se v pravém jízdním pruhu a v zájmu bezpečnosti provozu dle § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu chtěl dokončit předjíždění co nejdříve, a tudíž dočasně zrychlil se svým sportovním vozem, který má značné zrychlení. Žalobce nepředpokládal a stále nesouhlasí se závěrem, že v krátkém časovém úseku při předjíždění mohlo dojít ke zrychlení, které by převýšilo dovolenou rychlost o 50 km/h. Žalobce se při předjíždění nesoustředil na tachometr, ale na dokončení manévru. Podle žalobce žalovaný chybně otázku vědomé nedbalosti spojil pouze s vědomím o obecném překročení dovolené rychlosti, avšak přehlédl, že znaky vědomé nedbalosti by musely být naplněny nejen obecně, ale musely by být naplněny ve vztahu ke konkrétnímu přestupku, kterého se měl žalobce údajně dopustit. Správní spis neobsahoval podklad pro závěr, že žalobce věděl, že svým jednáním mohl překročit nejvyšší dovolenou rychlost o více než 50 km/h. Žalobce podotkl, že se podobného jednání v posledních pěti letech nedopustil. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68.
5. Dále žalobce sdělil, že uložený zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců je zcela nepřiměřený okolnostem případu, neboť značně převýšil dolní hranici zákonné sazby – 6 měsíců. Uvedl, že žalovaný nezohlednil žádné skutečnosti uváděné žalobcem odůvodňující uložení sankce při dolní hranici. Žalovaný dle žalobce porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, když navýšil sankci s odkazem na míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti i s odkazem na údajnou vědomou nedbalost žalobce, kterou rovněž založil na tvrzené míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Dále žalovaný porušil zásadu předvídatelnosti rozhodnutí, neboť v obdobných případech, kdy se jedná o první přestupek, který nevedl k jakýmkoliv negativním následkům, se běžně ukládá sankce na dolní hranici zákonné sazby. Žalovaný rovněž porušil zásadu individualizace, neboť dovedl, že žalobci

nelze ponechat řidičské oprávnění skupiny AM. Žalobce sdělil, že žalovaný měl při stanovování druhu a výše správního trestu přihlédnout dle § 37 písm. f) přestupkového zákona k tomu, že žalobce za posledních 5 let neměl žádný záznam o přestupku podobného druhu, přičemž žalobce potřebuje řidičské oprávnění v souvislosti se svým zaměstnáním ve stavební společnosti a s péčí o narozeného potomka. Dle § 38 písm. a) přestupkového zákona mělo být zohledněno, že zájem na dodržování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích bude zajištěn uložením pokuty a zákazu činnosti při dolní hranici sazby. Dále mělo být dle § 38 písm. b) téhož zákona zohledněno, že v důsledku spáchání údajného přestupku nedošlo k jakémukoliv negativnímu následku či škodě; dle § 38 písm. c) téhož zákona mělo být přihlédnuto k tomu, že k údajnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo jen po krátkou dobu předjíždění; dle § 38 písm. d) téhož zákona mělo být zohledněno, že k údajnému předjíždění došlo na přehledném úseku tříproudé dálnice; dle § 38 písm. e) téhož zákona mělo být zohledněno, že k údajnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo neúmyslně ve snaze co nejdříve uvolnit levý jízdní pruh; dle § 38 písm. f) téhož zákona mělo být zohledněno, že k údajnému předjíždění došlo po dobu jen několika desítek sekund. Žalobce podotkl, že mělo být při ukládání správních trestů dbáno zásady *ultima ratio*, tedy měl být uložen nejmírnější trest postačující k naplnění smyslu a účelu zákona.

6. Žalobce uvedl, že žalovaný nedbal zásady legitimního očekávání, tedy aby bylo ve skutkově obdobných případech rozhodováno stejně, což je předpoklad pro předvídatelnost rozhodování správních orgánů. Podle žalobce v případech prvního přestupku, který nevedl k jakýmkoliv negativním následkům, se ukládá správní trest při dolní hranici sazby. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018-41, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2022, č. j. 22 A 15/2021-45.
7. Dále žalobce sdělil, že s ohledem na zásadu individualizace mu neměl být uložen zákaz řízení vozidel týkající se skupiny AM, přičemž žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018-41, nebyl pro danou věc přílehlavý, neboť se týkal nemožnosti uložení zákazu řízení pro všechna motorová vozidla, pokud byl přestupek spáchán při řízení vozidla ze skupiny B. Podotkl, že skupina vozidel AM je stavěna na maximální rychlost 45 km/h, tedy se jedná o skupinu vozidel, se kterou by se nemohl dopustit přestupku, kterého se údajně dopustil v nyní posuzovaném případě (překročení nejvyšší dovolené rychlosti), neboť v obci je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Zároveň by žalobce mohl s tímto řidičským oprávněním zajišťovat základní potřeby rodiny.
8. Žalobce s ohledem na uvedené skutečnosti navrhl, aby v případě, že soud neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, moderoval uloženou sankci zákazu řízení tak, že bude uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, vyjma vozidel skupiny AM, a to na dobu 6 měsíců.
9. Žalovaný dle žalobce nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť nedoplnil dokazování nezbytné pro ověření měření rychlosti a zjištění, zda měření prováděly k tomu kvalifikované subjekty. Žalobce připustil, že svou jízdou mohl překročit nejvyšší dovolenou rychlost, avšak odmítl, že by ji překročil o více než 50 km/h, tedy že mu bylo naměřeno 204 km/h. Žalobce konstatoval, že použitý rychloměr Ramer 10 C byl před měřením obsluhou chybně kalibrován a nastaven a bylo pochybeno i při samotném měření. Výstup z rychloměru žalobce označil za nedostatečný a neprůkazný důkaz, neboť neobsahuje kontrolní mřížku (zaměřovací terč), rychloměr nebyl testován na extrémní míru vlhkosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kteřá byla přítomna v místě měření, a žalovaný žádným způsobem k návrhu žalobce nedoplnil v tomto směru dokazování. Výstup z rychloměru dále neobsahoval související vyhodnocovací tabulku z programu ARCHIV, kde by měl být vymezen začátek a konec prostoru měření svislými červenými linkami k doložení korektnosti a správnosti měření. Pro správné měření bylo totiž nezbytné, aby se vozidlo při měření nacházelo ve správné pozici v prostoru radarového svazku. Podle žalobce by mělo dojít k odborné kontrole provedeného měření pomocí šablon. Žalobce označil za nesprávný judikatorní závěr, o který se opřel žalovaný, že pokud rychloměr vytvoří výstup z měření, interní verifikace měření proběhla správně. Takový závěr podle žalobce z judikatury nevyplývá. Ne každý výstup z rychloměru s sebou nese automaticky správně naměřenou rychlost. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51. Podle žalobce bylo jeho vozidlo na výstupu zachyceno v pravém horním rohu snímku, a proto je velmi pravděpodobné, že se nenacházelo v pozici vhodné pro správné měření.

10. Žalobce uvedl, že naměřená rychlost byla zkreslena tím, že v místě měření rychlosti panovala extrémní vlhkost 81 %, což bylo patrné z videozáznamu měření (dešťové srážky) a žalobcem doložených údajů z blízké meteostanice Střelná ze dne 11. 3. 2023 ve 12:30 hodin. Způsobnost rychloměru však byla dle ověřovacího listu ověřována jen do 75 % relativní vlhkosti, proto byl výsledek měření nesprávný. Podle žalobce nebyl žalovaný odborně způsobilý k posouzení vlivu zvýšené vlhkosti prostředí na výsledky měření rychloměru, a proto nebyl relevantní závěr žalovaného, že zvýšená vlhkost neměla na měření rychlosti vliv. Žalobce dále odmítl argument žalovaného, že údaj o relativní vlhkosti z meteostanice Střelná byl irelevantní, neboť tato meteostanice se nacházela 18 km od místa měření. Podle žalobce měl být tento údaj vzat v úvahu, přestože nebyl přímo z místa měření, neboť bližší meteostanice nebyla k dispozici.
11. S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce tvrdil, že existovaly důvodné pochybnosti o správnosti měření rychlosti a správní orgány pochybily, neboť nevyhověly návrhům žalobce na doplnění dokazování. Žalobce ve správním řízení navrhoval, aby správnost měření byla ověřena pomocí výstupu z rychloměru obsahujícího šablonu pro zobrazení správného umístění vozidla, případně související výstupem ze systému ARCHIV; aktuálním návodem k obsluze rychloměru; pomocí metodického pokynu k vyhodnocení záznamu o přestupku ze zařízení Ramer 7CCD, Ramer 7, Ramer 10, AD9; a prostřednictvím odborného posudku pro posouzení řádnosti nastavení a provedeného měření rychloměrem. Žádný z navrhovaných důkazů nebyl ve správním řízení proveden a žalovaný vycházel z vlastních nepodložených závěrů a dezinterpretované judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobce podotkl, že s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* a pochybnosti o správnosti měření, neměl být uznán vinným z předmětného přestupku a poukázal na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68.
12. Žalobce dále namítal, že v oznámení o přestupku ze dne 11. 3. 2023 nebyly identifikovány osoby, které prováděly měření rychlosti a sepsaly předmětné oznámení (titul, hodnost, jméno, příjmení). Podle žalobce oznámení obsahovalo u osoby sepisující oznámení pouze blíž nečitelné číslo, které nebylo ani jako osobní evidenční číslo označeno. Osoba schvalující oznámení nebyla identifikována ani osobním evidenčním číslem. U údaje o osobním evidenčním čísle prap. Petržilkové chybí řádné označení či upřesnění, že se jedná o osobní evidenční číslo. Žalobce podotkl, že bez zcela jednoznačné specifikace uvedené v oznámení přestupku nelze vyjít a ověřit údaje obsažené ve výstupu z rychloměru. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce již tedy nyní nelze ověřit, které konkrétní osoby prováděly měření pomocí rychloměru a zda byly řádně proškoleny. Proto nelze naměřené hodnoty považovat za relevantní a průkazné. Žalobce rovněž poukázal na to, že čas zaznamenaný ve videozáznamu nekoresponduje s časem nastaveným na rychloměru. Žalobce zpochybnil listinu se jmény policistů, kteří prošli školením na obsluhu rychloměru Ramer 10 C, neboť dokument nebyl podepsaný a podotkl, že proškolení bylo v době měření rychlosti žalobce již více než rok staré, a tudíž neplatné. Magistrát odmítl žalobcem navržené důkazy stran proškolení obsluhy rychloměru (interní pokyn ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia České republiky č. 2/2021, ověření časových intervalů pro přeškolení policistů k obsluze rychloměrů) a rozhodl na základě nepodložených tvrzení.

13. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se v podstatě nevyjádřil k odvolacím námitkám a pouze parafrázoval či odkázal na závěry magistrátu. Žalovaný se nevypořádal s odvolací argumentací stran formy zavinění, nepřiměřenosti uloženého zákazu řízení všech motorových vozidel (zásada zákazu dvojího přičítání, zásada legitimního očekávání, ponechání řidičského oprávnění skupiny vozidel AM), extrémní vlhkosti v místě měření rychlosti a proškolení obsluhy rychloměru.
14. Žalobce konstatoval, že sám žádné důkazy v řízení před soudem nenavrhuje provést, nechť je soud provede pouze pokud by to uznal za vhodné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl pro její nedůvodnost. Dále žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a sdělil, že rozdíl mezi jízdou v rychlosti 130 km/h (nejvyšší dovolená rychlost na dálnici) a 204 km/h (naměřená rychlost žalobce) musel být žalobci patrný již pouhým okem bez sledování tachometru, neboť žalobce je řidič s dvacetiletou zkušeností. Omlouvání překročení rychlosti poukazem na to, že se jednalo o sportovní vůz, označil žalovaný za absurdní. Žalovaný dále konstatoval, že uložený správní trest (7 000 Kč pokuty a 8 měsíců zákazu řízení všech motorových vozidel) byl přiměřený, v mezích zákona a žalobce mohl po uplynutí poloviny doby zákazu řízení všech motorových vozidel požádat o prominutí zbytku správního trestu, přičemž správní orgány v tomto směru vycházejí žádostem řidičům vstříc. Žalovaný uvedl, že zásada legitimního očekávání porušena nebyla, neboť žalobce měl a mohl očekávat za přestupek pokutu v rozmezí 5 000 Kč až 10 000 Kč a zákaz činnosti od 6 do 12 měsíců, přičemž správní trest mu byl uložen v rámci uvedeného zákonného rozmezí. Dále žalovaný uvedl, že nevyhověl žádosti žalobce, aby mu nebyl uložen zákaz řízení pro vozidla skupiny AM, které mohou jet nejvýše rychlostí 45 km/h, a tudíž jimi technicky nelze překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, z toho důvodu, že místní úpravou může být nejvyšší dovolená rychlost snížena pod uvedenou hranici, a tudíž by překročení takto snížené nejvyšší dovolené rychlosti bylo technicky možné.
16. Žalovaný sdělil, že měření rychlosti bylo provedeno kalibrovaným rychloměrem, přičemž policisté jsou k obsluze zařízení pravidelně školeni. Uvedl, že žalobce konkrétně nespifikoval, v čem mělo být měření rychlosti provedeno chybně, až na to že byla v místě měření zvýšená vlhkost s poukazem na údaje z 18 km od místa měření vzdálené meteostanice. Žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, jak by provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru objasnilo, že v místě měření byl rychloměr použit v rozporu s tímto návodem, obzvlášť když žalobce na místě správnost měření nenapadal a do oznámení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupku vlastnoručně uvedl, že se vyjádří u správního orgánu. Žalovaný sdělil, že měření rychlosti bylo provedeno proškolenými policisty a žádný předpis neukládá, aby se policisté jmenovitě podepisovali na oznámení přestupku, k identifikaci policistů postačuje jejich služební číslo. Podotkl, že platnost proškolení policistů v obsluze rychloměru trvá po dobu neurčitou, nebo dokud daný policista slouží na příslušném oddělení. Žalovaný uvedl, že rychloměr Ramer 10 C je vybaven automatickými vnitřními verifikačními mechanizmy, které zajišťují správnost měření. V případě že by interní verifikační mechanizmy zjistily chybu měření, měření by bylo anulováno a rychloměr by nevytvořil výstup. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, a ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 349/2020-43. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, neboť se dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, a to alespoň v obecné rovině. Stran nepřezkoumatelnosti žalobce poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38.

Replika žalobce

17. V replice žalobce uvedl, že žalovaný se s žalobou v podstatě neseznámil a ve svém vyjádření k žalobě toliko zopakoval dřívější chybné právní závěry. Žalobce zopakoval svou žalobní argumentaci stran formy zavinění. Žalobce rovněž odmítl argumentaci žalovaného, že správní tresty byly uloženy v souladu se zásadou přiměřenosti a předvídatelnosti a rovněž odmítl argumentaci žalovaného, proč mu nebylo ponecháno řidičské oprávnění pro vozidla skupiny AM. Žalobce opětovně upozornil, že správní orgány dospěly k nepodloženému a chybnému závěru, že měření rychlosti proběhlo správně, a to aniž by provedly některý z žalobcem navržených důkazů sloužících k posouzení správnosti měření. V této souvislosti žalobce opětovně zmínil argumentaci založenou na zvýšené relativní vlhkosti prostředí v místě měření, která měla způsobit nesprávný výsledek měření.

Posouzení věci soudem

18. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
19. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s.

20. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a prostudování správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný se v podstatě nevyjádřil k odvolacím námitkám a pouze parafrázoval či odkázal na závěry magistrátu. Žalovaný se dle žalobce nevypořádal s odvolací argumentací stran formy zavinění, nepřiměřenosti uloženého zákazu řízení všech motorových vozidel (zásada zákazu dvojího přičítání, zásada legitimního očekávání, ponechání řidičského oprávnění skupiny vozidel AM), extrémní vlhkosti v místě měření rychlosti a proškolení obsluhy rychloměru.
22. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažoval a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Žalovaný se na straně 5 až 7 napadeného rozhodnutí vyjádřil k žalobcem namítaným odvolacím námitkám, a to v dostatečném rozsahu, byť nereagoval na každý aspekt odvolacích námitek. Žalovaný však proti odvolacím námitkám postavil vlastní ucelené důvody, které ostatně žalobce v žalobě zpochybnil. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.
23. Dále se soud zabýval námitkou týkající se formy zavinění.
24. Dle § 15 odst. 3 písm. a) přestupkového zákona platí, že „[p]řestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí“.
25. Soud k této námitce konstatuje, že magistrát na straně 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí dovodil u žalobce zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Žalovaný tento závěr potvrdil. Soud neshledal důvod se od tohoto závěru odchýlit, neboť žalobce jakožto držitel řidičského oprávnění si musel být vědom, že při předjíždění může zrychlit natolik, že by tím mohl ohrozit či porušit zájem chráněný zákonem, tedy ohrozit či porušit bezpečnost a plynulost provozu vyjádřenou v daném případně překročením rychlostního limitu. Ostatně sám žalobce v žalobě připustil, že nejvyšší dovolenou rychlosti v určité míře překročil. Soud

neprisvědčil tvrzení žalobce, že by byl závěr o formě zavinění nepodložený, neboť správní spis obsahuje výstup z rychloměru, na němž je zachycena naměřená překročená rychlost vozidla žalobce. Ani tvrzení, že žalobce se nestihl věnovat údajům o rychlosti na tachometru, protože se věnoval dokončování předjížděcího manévru, není důvodné, neboť je povinností řidiče vozidla vyhodnotit situaci a předjíždět za předpokladu dbání pravidel silničního provozu včetně dodržení nejvyšší dovolené rychlosti. Řidič musí dbát rychlostního omezení i při předjížděcím manévru. Skutečnost, že žalobce řídil sportovní vůz je v tomto ohledu zcela irelevantní.

26. Žalobce dále namítal, že ve věci byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, neboť žalovaný nedoplnil dokazování nezbytné pro ověření měření rychlosti a zjištění, zda měření prováděly k tomu kvalifikované subjekty. Žalobce zpochybnil výstup z rychloměru, jelikož měřené vozidlo nebylo dle žalobce ve správné pozici vůči rychloměru a rovněž v místě měření měla panovat zvýšená vlhkost, která výsledek měření zkreslila.
27. V posuzovaném případě byl ke změření rychlosti vozidla použit rychloměr Ramer 10 C. K mechanismu měření tohoto typu rychloměru se opakovaně a konstantně ve své judikatuře vyjadřovaly správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu, jež ve svém rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, uvedl: *„Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“*
28. S ohledem na citovaný závěr Nejvyššího správního soudu založený na vyjádření odborníka v oboru metrologie silničních rychloměrů soud konstatuje, že i v nyní posuzovaném případě bylo užito rychloměru Ramer 10 C, který je vybaven vnitřními verifikačními mechanismy, které zajišťují správnost měření. Pokud by vnitřní verifikační mechanismy vyhodnotily konkrétní měření jako nesprávné, výsledek měření by anulovaly a naměřenou rychlost by rychloměr vůbec nezobrazil. V posuzovaném případě však byl rychloměrem výstup z měření pořízen, a proto soud nepřisvědčil ani námitce, že měřené vozidlo nebylo vůči rychloměru ve správné pozici. Naměřenou rychlost se žalobci nepodařilo zpochybnit ani tím, že poukázal na zvýšenou vlhkost v místě měření. Podle ověřovacího listu k použitému rychloměru byly technické vlastnosti tohoto rychloměru ověřovány v laboratorních podmínkách za maximální relativní vlhkosti 75 %. Nejedná se však o údaj, který by stanovoval, že rychloměr měří správně pouze do uvedené výše relativní vlhkosti. Na tomto místě je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, sp. zn. 5 As 322/2019, dle něhož *„silniční rychloměry, používané k měření rychlosti vozidel při kontrole dodržování pravidel silničního provozu Policií České republiky, jsou zařízeními, která podléhají povinnému ověřování a schválení typu podle příslušných právních předpisů. Tato skutečnost vyplývá z bodu 2.2.1 přílohy k vyhlášce Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (dále jen „vyhláška č. 345/2002 Sb.“), vydané na základě § 3 odst. 3 ve spojení s § 27 zákona č. 505/1990*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). Samotné schvalování typu měřidla provádí v souladu s § 6 odst. 2 zákona o metrologii Český metrologický institut. Ten také stanoví, jaké jsou požadované metrologické a technické vlastnosti stanoveného měřidla (zde: silničního rychloměru), a to v opatření obecné povahy, přičemž zmocnění k jeho vydání je obsaženo v § 14 odst. 1 písm. j) zákona o metrologii. Výše zmíněným opatřením obecné povahy je aktuálně ve vztahu k silničním rychloměrům opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, č. j. 0313/005/09/Pos, vydané dne 19. 5. 2010, s účinností od 3. 6. 2010.“ Podle bodu 2.2 Nejvyšším správním soudem odkazovaného opatření obecné povahy Českého metrologického institutu č. 0111-OOP-C005-09 ze dne 19. 5. 2010 splňují certifikované rychloměry podmínku, že nesmí být citlivé na relativní vlhkost okolního vzduchu. S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že správní orgány nepochybily, jestliže nedoplnily dokazování k ověření správnosti měření, neboť skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností.

29. Dále žalobce namítal, že v oznámení o přestupku ze dne 11. 3. 2023 nebyly dostatečně identifikovány osoby, které prováděly měření rychlosti a sepsaly předmětné oznámení, pročez nebylo možné ověřit údaje obsažené ve výstupu z rychloměru – kdo konkrétně prováděl měření a zda byl proškolen. Žalobce zpochybnil rovněž seznam policistů, kteří prošli školením pro obsluhu rychloměru Ramer 10 C a rovněž to, že od údajného proškolení uběhl v době měření rychlosti již více než jeden rok. Soud sděluje, že v případě příslušníků dopravní policie se jedná o profesionály, kteří provádějí dohled nad bezpečností silničního provozu ze zákona, a správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a nikoliv předpoklady pro výkon jejich jednotlivých funkcí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54). Žalobce navíc neuvedl nic specifického, čím by kvalifikaci konkrétně jmenovaných policistů zpochybnil. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že na výstupu z rychloměru je uvedeno číslo policisty, které odpovídá číslu pprap. Markéty Petržílkové uvedenému na seznamu osob, které absolvovaly školení pro obsluhu silničního rychloměru Ramer 10 C. Správní spis tedy obsahuje podklady, z nichž je zjištělné, kdo rychloměr obsluhoval a že byl k jeho obsluze řádně proškolen. Soud tudíž uvedené námitce nepřisvědčil.
30. Žalobce rovněž poukázal na to, že čas zaznamenaný ve videozáznamu nekoresponduje s časem nastaveným na rychloměru. K tomuto soud uvádí, že uvedený rozpor je zcela irelevantní, neboť žalobce nerozporoval čas, kdy k jednání došlo. Že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v nějaké míře došlo v žalobě sám žalobce připustil. Hlavním důkazem, na jehož základě bylo ve věci rozhodnuto, byl výstup z rychloměru a čas na něm zaznamenaný byl pro vymezení skutku rozhodný. Žalobci se ani touto námitkou nepodařilo napadené rozhodnutí zpochybnit.
31. Následně se soud zabýval námitkami nepřiměřenosti uloženého správního trestu a s tím související případné moderace. Žalobce navrhoval, aby mu byla délka trvání správního trestu zákazu řízení všech motorových vozidel snížena z 8 na 6 měsíců a současně mu bylo nadále ponecháno řidičské oprávnění pro vozidla skupiny AM.
32. Soud k tomuto konstatuje, že je oprávněn moderační právo aplikovat toliko v případech, kdy je správní trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Tak tomu však v nyní posuzované věci nebylo. Žalobci byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců [zákonné rozmezí dle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 31. 12. 2023 – pozdější znění zákona bylo pro žalobce méně příznivé – bylo od šesti měsíců do jednoho roku], přičemž žalobce překročil nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dovolenou rychlost na dálnici (130 km/h) o 74 km/h. Žalobce tedy svou velmi rychlou jízdou [způsob spáchání přestupku dle § 38 písm. c) přestupkového zákona] značně překročil dálniční rychlostní limit, což významně zesílilo závažnost spáchaného přestupku. Uloženou dobu trvání zákazu činnosti a rozsah zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel soud neshledal jako nepřiměřenou sankci ani ve světle žalobcem namítaných okolností, které měly vzít správní orgány do úvahy při stanovování druhu a výše sankce, tj. že za posledních 5 let neměl žalobce žádný záznam o přestupku podobného druhu, zájem na dodržování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích by byl zajištěn uložením pokuty a zákazu činnosti při dolní hranici sazby, v důsledku jednání žalobce nedošlo k negativnímu následku či škodě, k překročení rychlosti došlo po krátkou dobu pouze při předjíždění, na přehledném úseku dálnice ve snaze co nejrychleji uvolnit levý jízdní pruh, k naplnění účelu sankce by postačil zákaz řízení všech motorových vozidel nevztahující se na vozidla skupiny AM. Soud dodává, že žalobce výrazným způsobem porušil právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost. Smyslem zákona o silničním provozu je takové řidiče vyřadit z dopravního provozu jako celku, jinak by totiž neexistovala záruka, že si takový řidič bude s jinou skupinou vozidel počínat bezpečně a ohleduplně vzhledem k ostatním účastníkům provozu. Zákon jednotlivé kategorie vozidel nerozlišuje a pro všechna motorová vozidla platí stejná pravidla silničního provozu.

33. Žalobce namítal porušení zásady zákazu dvojího přičítání, a to navýšením sankce s odkazem na míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti i s odkazem na údajnou vědomou nedbalost žalobce, která byla rovněž založena na tvrzené míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Soud konstatuje, že se o porušení zásady zákazu dvojího přičítání nejednalo. Taková situace by nastala v případě, že by správní orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti (§ 40 přestupkového zákona) ke skutečnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty přestupku. V posuzovaném případě však nebyla míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti posouzena jako přitěžující okolnost, ale byla hodnocena její intenzita v rámci hodnocení závažnosti přestupku [§ 37 písm. a) a § 38 písm. c) přestupkového zákona], neboť je podstatný rozdíl v ohrožení či porušení zájmu chráněného zákonem, pokud řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost např. o 3 km/h nebo o 74 km/h. Skutečnost, že správní orgány z překročení nejvyšší dovolené rychlosti usuzovaly na zavinění ve formě vědomé nedbalosti, je z pohledu zásady zákazu dvojího přičítání nepodstatná.
34. K namítanému porušení zásady legitimního očekávání (předvídatelnosti rozhodování) stran uložené sankce soud sděluje, že žalobce nepoukázal na skutkově shodnou věc, v níž by dotčené správní orgány uložily přestupci za shodných skutkových okolností mírnější správní trest. Soud tedy nemohl posoudit, zda v případě žalobce došlo k bezdůvodně přísnějšímu potrestání, než je v praxi dotčených správních orgánů za uvedených skutkových okolností obvyklé. Uvedenou námitku neshledal soud důvodnou.
35. Uložená doba zákazu činnosti bude pro žalobce znamenat sice znatelný zásah do jeho osobního a pracovního života, rozhodně se však nejedná o postih likvidační, přičemž odpovídá významu zákonem chráněnému zájmu. Pokud by postih pro žalobce při spáchání uvedeného přestupku nebyl znatelný, postrádal by smysl. Soud současně zdůrazňuje, že uložený postih musí mít sílu odradit od obdobné nezákonné činnosti i ostatní nositele stejných zákonných povinností. Soud uzavírá, že dobu trvání uloženého zákazu činnosti neshledal zjevně nepřiměřenou, a proto neaplikoval moderační právo podle § 78 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, a ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

36. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 29. srpna 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.